USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce: **J. D. U.**, zastoupený JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 1510/19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-201/ZA-ZA11-K03-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2020, č. j. 45 Az 11/2019 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 31. 8. 2006. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2006 mu tato ochrana nebyla udělena, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené pronásledování z důvodu jeho členství v politické straně PDP není ničím podloženo a některá jeho tvrzení jsou nevěrohodná. Dne 1. 3. 2018 podal žalobce další žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie z etnika Ingbo a hlásí se ke křesťanskému vyznání. Asi od roku 2010 byl členem skupiny BIAFRA, která usiluje o vytvoření vlastního státu, a od roku 2014 je členem spřízněného hnutí IPOB. Je ženatý, manželka žije v Rožnově pod Radhoštěm spolu s jeho dcerou. Žalobce byl asi 3, 5 roku ve vězení za drogovou trestnou činnost, od té doby o své rodině nic neví. Vlast navštívil naposledy na dobu asi pěti měsíců na přelomu let 2013 a 2014 za účelem návštěvy rodiny, od té doby přebývá nepřetržitě v České republice. Kvůli svému odsouzení však přišel o povolení k pobytu.

[3] Po vyhodnocení žalobcovy výpovědi i obsahu listin obsažených ve správním spisu dospěl krajský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že údaje uváděné žalobcem jsou rozporné, zmatečné a ve výsledku nevěrohodné. Jeho pronásledování tak nebylo prokázáno.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že správní orgán a následně ani soud nepřihlédly k nejrůznějším zprávám lidsko-právních organizací, jako např. Human Right Watch anebo Amnesty International, které se problematikou dodržování lidských práv i v Biafře zabývají. Pronásledování představitelů hnutí IPOB probíhalo v minulosti a trvá dosud. Nelze tedy vyloučit, že při návratu stěžovatele do země původu dojde k jeho uvěznění, mučení, zabití nebo jiné formě nelidského zacházení. Správní orgán a následně ani soud se nezabývaly dopadem jeho nuceného návratu do země původu, v jehož důsledku by došlo k porušení Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, především jeho čl. 3 a 6. K tomu stěžovatel odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, především na rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36, a také na rozsudek ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013 - 34. Ohledně hodnocení věrohodnosti své výpovědi se pak dovolával usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019 - 41. V čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti, neuvedl. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném v době podání kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[6] V projednávané věci je kasační stížnost přípustná, avšak dříve, než mohl přistoupit k vypořádání kasačních námitek, musel Nejvyšší správní soud zodpovědět otázku její přijatelnosti.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[8] Jak bylo již uvedeno výše, stěžovatel sám v kasační stížnosti za účelem věcného projednání svého návrhu neuvedl žádné důvody, v nichž by spatřoval podstatný přesah vlastních zájmů, skutečnosti patřičného významu pak z úřední povinnosti nezjistil ani

Nejvyšší správní soud. Otázka hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena (k věci nejblíže v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55, ale též ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019 - 41, s jehož základními tezemi je napadený rozsudek krajského soudu v souladu) a projednávaná věc žádný prostor k dalším zobecňujícím závěrům a ke sjednocování judikatury neposkytuje. Nejvyšší správní soud pak nezjistil ani excesivní vybočení krajského soudu při jeho postupu v řízení či při zjišťování skutkového stavu, ani extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právními závěry, které na jejich základě soud učinil. Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu